

ikke tro, at det ærede Medlem har, som han sagde, givet Stødet til, at Specialindberetninger til Udenrigsministeriet skulde afløse Generalindberetningerne, hverken ved sine Indberetninger, der, som sagt, ikke ere talrige, ej heller ved at have faaet Ideen, thi det er en gammel Idé, som Embedsmændene i Udenrigsministeriet have haft i lang Tid. Foruden denne Indberetning kom der nogle andre Sager, der paa en Maade kunde siges at vedrøre Danmarks økonomiske Tarv. Der kom blandt andet en Indberetning om en Folketællingovre i Argentina, det vil sige en Tælling af de Danske. Denne skyldtes ikke det ærede Medlem, men Initiativet blev taget af den skandinaviske Forening i Tandil. Den stillede ogsaa et Beløb til Disposition; Resten af, hvad det kostede, betalte Ministeriet. Men denne Folketælling tog den udsendte Konsul Beslutning om uden at spørge Ministeriet. Han indrømmer selv, da han bagefter meddeler, hvad han har gjort, at Skemaet vist ikke var affattet, som Udenrigsministeriet kunde ønske. Nej, det er ganske sikkert. Det var det virkelig ikke. Men det var nu sket; Skemaet var trykt og udsendt. Med Hensyn til denne Folketælling oplyser han, at Meningen var, at man vilde organisere de Danske i Argentina med det Formaal at skaffe et sikkert dansk Marked. Men naar man læser den trykte Bekendtgørelse, som udgik fra Generalkonsulatet til de Danske derovre, staar der nævnt som det første Formaal at erholde en Støtte fra Danmark til Undervisnings- og Oplysningsøjemed. At tænke sig, at dette sker, uden at Udenrigsministeriet ved det, at der loves de Danske i Argentina Støtte fra Danmark til Oplysningsøjemed! Jeg gyser ved at tænke derpaa, hvis andre Konsuler bare sig ad paa samme Maade uden at spørge Ministeriet, udsendte saadanne Løfter og lagde saadanne Byrder paa den danske Statskasse. Dette Forhold fik man først at vide bagefter. Folketællingen er for øvrigt ikke bleven fuldført.

Det er, hvad der kan være at bemærke med Hensyn til hans Virksomhed for Danmarks Handel, Søfart og Industri i Almindelighed. At dette ikke er en Bedømmelse, som jeg er ene om, kan jeg meget nemt paavise. I Slutningen af 1902 skrev det ærede Medlem selv en Skrivelse, hvori han tilstaar, at hans Virksomhed i den angivne Retning var meget ringe. I Begyndelsen af 1903 udtalte Ministeriet ogsaa, at Resultatet havde været meget ubetydeligt, og at man havde overvejet, om

man ikke skulde inddrage Posten, men man syntes dog, at man kunde se Tiden an lidt endnu. Der kom ogsaa senere en Skrivelse fra 4 meget ansede Danske i Argentina, som ingenlunde være uvilligt stemte overfor det ærede Medlem, men tværtimod syntes at være ham velvillige. Og de sige saadan: „Den Omstændighed, at han ikke var praktisk uddannet Forretningsmand, viste sig at lægge saa store Hindringer i Vejen for hans Virksomhed, at Resultatet til Trods for hans gode Villie og Energi blev meget ringe“. Det er noget, som ikke blot Ministeriet kunde se med egne Øjne, og som den eventuelle Kommission eller det eventuelle Udvalg vil kunne se straks, at hans Virksomhed i den Henseende har været liden eller ingen, men det er ogsaa noget, som de i Argentina boende Danske kunde se, og som de udtale.

Men foruden denne Side af den udsendte Konsuls Virksomhed for at fremme Danmarks Handel, Industri og Søfart, er der ogsaa en anden Side, han skal besørge, og det er de løbende Forretninger. Det er en mindre vigtig Side. Den Gang man indrettede Institutionen med udsendte Konsuler, var det netop i det Haab, at man ved saaledes at have udsendte Konsuler, hvis hele Tid kunde medgaa til at arbejde for Danmarks Handel, Søfart og Industri, vilde kunne faa disse Virksomheder fremmede betydeligt. Thi det andet, de løbende Forretninger, kan man næsten altid faa besørget, uden at det er nødvendigt at udsende Konsuler. Det er egentlig kun nødvendigt at udsende Konsuler for de løbende Forretningers Skyld paa saadanne Steder som London, hvor de udgøre en saadan utrolig Mængde, at man ikke kan vente at faa en ulønnet Mand til at paatage sig dem, selv mod at erholde Hjælp til Kontorhold.

Jeg skal med Hensyn hertil bemærke, at det er ganske rigtigt, at Antallet paa de løbende Kontorforretninger er steget meget, men det er ikke underligt, og det er et Fænomen, man træffer overalt, hvor der kommer udsendte Konsuler. Det høje Ting kan let begribe, at det er saaledes. Det følger ganske simpelt deraf, at medens en Mængde Mennesker ømme sig ved at gaa til en Konsul, som ikke er Embedsmand, men har andre Forretninger, der lægge Beslag paa hans Tid og Kræfter, saa henvender man sig, saa snart man har det mindste paa Hjerte, til en af Staten udsendt og lønnet Embedsmand, som netop er lønnet for det samme, og hvis hele Tid